

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 49. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 7 December 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

Grefve Paul Kisseleff,

rysk gesandt i Paris.

Ryssland sänder åter såsom ombud för sitt hof och sina intressen samme man, som år 1853 genom sina felaktiga åsigtter af Frankrikes och Englands politik förledde kejsar Nikolaus att börja kriget med porten. En diplomat kan misstaga sig, till och med om han är utrustad med mycken skicklighet och förmåga att narra motståndaren eller en half vän, och trots hans stora misstag i afseende på den ställning, Louis Napoleon skulle intaga till de krigförande magterna, kan man dock icke frändöma ry-

ska gesandten de förträffligaste egenskaper, som behövas, för att fylla en så svår och magtpåliggande post som gesandtskapets vid Tuileriernas hof.

Liksom alla ryska statsmän har grefve Kisseleff börjat sin bana i härens tjenst. Född 1788, utförde han sina första vapenbragder i det krig, som slöts med freden i Tilsit. Senare deltog han i de Napoleoniska krigen från 1812 till 1815, och utnämndes efter den andra Pariser freden af Alexander I till generalmajor och år 1825 till kejsarens generaladjutant.

Hans suveräns död, grep honom djupt, ty

han hade visat honom mera huldhet än det är vanligt af de store. Afunden och intrigen arbetade samfällt för att nu undergräva hans ställning. Men Nikoiaus I visste att uppskatta sin förträfflige generals värde, hans tapperhet, trohet och kunskaper förvärfvade honom samma förtroende, som Alexander I hyst för honom. År 1828 kommanderade Kisseleff en härafdelning i Turkiska fälttåget och ledde i egen person öfvergången öfver Donau. Befordrad till generallöjtnant, förvärfvade han sig under belägringen af Schumla stort beröm, i det han efter en två timmars kamp gjorde sig till herre öfver fästningens första positioner.

År 1829 utnämndes han till befälhafvare öfver de i Wallachiet stationerade tropparna och öfverskred i spetsen för desamma, sedan pascharne af Widdin och Scutari ånyo hade börjat fiendtligheterna, åter Donau och senare Balkan. Porten ansåg sig derefter föranlåten att sluta fred, och Kisseleff, dekorerad med Alexander-Newski-orden, erhöll öfverbefälet öfver de occupations troppar, som så länge höllo Donaufurstendömena och Bulgarien besatte, tills Turkiet hade ersatt krigskostnaderna. Hans förvaltning af Donaufurstendömena berömmes som mycket utmärkt och lyckligt. I synnerhet utvecklade han mycken ifver, mod och om-tänka, då choleraan 1831 så härjande utbröt i Buckarest.

År 1833 anvisades generalen ett nytt fält för hans verksamhet. Porten tillkallade Rysslands hjälp mot Ibrahim Pascha, som dengången hotade Constantinopel och Kisseleff fick i uppdrag, att med en armé understödja de Turkiska stridskrafterna. Sedan han öfverskridit Donau, var faran emellertid redan öfver och han återvände till sin post, den han bibehöll ända till 1834, då den lagliga utnämningen af hospadarer egde rum. Begåfvad af sultanen med en beys titel och en sabel med briljanter, pryddes han af ryske kejsaren med rikets högsta orden och utnämndes till infanterigeneral och ledamot af statsrådet. År 1837 kallade honom Nikolaus till Domän-minister, hvilken plats han visade sig fullkomligt vuxen, änskönt den var vida aflägsnad från

hans krigiska studier. Hans förtjenst af bondeståndets förbättrade belägenhet såväl i materielt som moraliskt afseende värderas mycket och kejsaren visade honom sin erkänsla härför genom att upphöja honom i grefligt stånd.

Sedan Napoleon III:s regering beklädde Kisseleff ryska gesandtskapsposten i Paris ända tills de diplomatiska förhållandena mellan Ryssland och Vestmagtarna blefvo afbrutna. Man säger, att kejsar Nikolaus sedan ångrat, att han för högt uppskattat generalens skarpsinnighet. Ty anfallet mot Turkiet hade han beräknat på Frankrikes och Englands oenighet, och denna beräkning slog, som vi veta, fullkomligt fel. Under orientaliska kriget hörde man ej mera talas om Kisseleff, tills han nu, efter återställd fred, åter står i begrepp att intaga den post, som han var tvungen att lemna vid fiendtligheternas början.

Jaguaren.

Jagthistorier från Pampas.

(Forts. o. sl. fr. N:o 48.)

"Intet tvifvel," sade kaptenen, "det är den hydda, uti hvilken vi i natt sofvit."

"Semetos," svarade Alonzo, "den som känner Botocudernas karakter, vet, att det icke kan vara något annat, och att det är därför Farancaha blifvit efter. Låt honom emellertid icke umgälla det; ty ni skulle få våra gauchos, som från ungdomen äro vande vid plundring, mord och brand, emot er; äfven skulle ni begå en orättvisa, ty Botocuderna äro i krig med Passurinerna, och enligt lagarna för ett indianskt krig skulle Farancaha, till och med om han icke blifvit förolämpad, ha rätten på sin sida. Det skulle icke förundra mig, om han, innan han kom till oss, hade mördat den gamles hela familj."

"Men jag skall åtminstone jaga indianen åt fanders, om han är så djerf att vilja stanna hos oss."

"Utan tvifvel skall han stanna, för att vid första bästa tilsfälle stöta mig sin knif i bröstet. Han skall icke lemna oss, innan han afkyllt sin hämndlust, äfven om han skulle följa oss i två år som en illa behandlad hund. Med allt detta är han dock en modig och ärlig indian, som

skulle låta döda sig för er, emedan han lofvat att tjena er troget."

Kapteenn vidblef sitt beslut; men föresatte sig att dölja sin aftigt, tills ett gynnande tillfälle visade sig.

Emedan marschen fortsattes ganska långsamt, fördjupade sig Alonzo ibland i skogen, för att jaga, och sällan återvände han med toma händer. En middag, då bettan hade tvingat våra resande att lägga sig under en Carolineas skuggor, såg man honom plötsligen komma långsamt fram utur en förbyggning: han vände icke en enda gång på hufvudet, för att se sig om efter vägen; han höll sin bössa vid kinden och tycktes sigta på något. Gauchos grepo genast till vapen, för att komma sin kamrat till hjälp. Alonzo hade nemligen fördjupat sig i ett tjockt snår, då han plötsligen ser en jaguar tio steg ifrån sig vid foten af ett träd. En oerfaren jägare skulle utan tvifvel varit förlorad; ty om räddslan aftvingar jägaren ett rop, eller han tager till flykten, stör tar besten sig på honom och döden är oundviklig. Det säkraste är, att långsamt draga sig tillbaka med blicken fast rigtad på tigern och stanna, om han går löst på oss. Då stannar äfven han, och följer först efter, när vi åter börja gå. Alonzo, som kände denna manöver, dröjde ej att använda den, ty hans med mycket små kulor laddade gevär var i detta ögonblick ett odugligt vapen. Träffar man icke djuret i bröstet eller hufvudet, stör tar han löst på oss. Den unge jägaren var nog skicklig att hålla jaguaren på afstånd ifrån sig och, i det han då och då stannade, hann till skogsbrynet, dit djuret ej vågade följa honom.

Befriad från en så farlig fiende, satte han och kamraterna sig i skuggan af ett träd, der de hade lemnat sin middagsmat till hälften förtärd, och blefvo icke litet förvånade öfver att der finna Farancaha sofvande eller åtminstone skenbart sofvande. Jag vet icke hvad Alonzo tänkte härom, men man såg ett ironiskt leende kröka hans läppar. Efter en sådan händelse föll naturligtvis samtalen på jaguaren, och Azara frågade den unge jägaren, hvad han visste om detta djurs historia och sedvanor.

"Innan indianerna kände den europeiska hunden, som spanjorerna bragte hit öfver och som blifvit vild i våra Pampas

sade den unge Alonzo, "hette den besten, hvarom vi nu tala, helt enkelt Jagua. Men Quaranerna öfverförde detta namn på den europeiska hunden, och tillade, för att åtskilja det från det gamla Jagua, bokstafven r. Man finner jaguaren blott i länderna ända från Mexico till Buenos Ayres' pampas. Här i nejden, hvarest vi nu befinna oss, är han ymnigast; äfven anfaller han här menniskan, under det att jaguaren i de varmare zonerna flyr henne, såvida han ej angripes. Nästan regelmässigt utstöter han vid dagens inbrott en liten flöjtaktig ton med stark bröstaspiration; om natten och synnerligast under brunsttiden, ryter han och utstöter en ton, som ljuder som pu, pu, pu. När han slukar sitt rof, deltagar vanligen Aguarachayen (en räffart) i hans mål, och jaguaren tillåter det; han piskar på sin höjd marken med svansen. Han uppehåller sig synnerligen gerna i Esters och de af floder genomskurna stora skogar, från hvilka han aldrig aflägsnar sig, emedan han alltid gör jagt på vilda djur. Han simmar med stor lätthet och sofver om dagen på de små öarne mellan säfven. Så skicklig han är som simmare, lika skicklig är han som fiskare. På lugna platser lägger han sig i vattuet och låter sitt dregel nedrinna, hvilket lockar fisken; med ett raskt tag med sin framtass griper han då sitt byte och förtär det vid stranden. Hans styrka är ofantlig, och jag har ofta sett honom med lätthet bära en ox eller häst, som han dödat, in i skogen. När han angriper ett stort djur, dödar han det på ett eget sätt: med ett språng stör tar han upp på dess hals, lägger ena framtassen på dess bakhufvud och den andra på nosen, lyfter upp dess hufvud och afbryter dess nacke i ett nu, utan att ens begagna en tand. Jaguaren är utan tvifvel det förfärligaste rofdjur i hela Sydamerika. Om natten är hans fräckhet i synnerhet stor. Han lever i det land, han födes, likasom inympad, ibland ensam, ibland med en hona, som han mycket älskar. Denna kastar blott två ungar, hvilka genast medfölja honom, då de snart äro starka nog dertill. Han är dem mycket tillgifven och försvarar dem mot all fara, som hotar dem; detoaktadt händer det att jägare beröfva honom ungarna. Men de se sig tvungna att döda dem efter några

dagar, ty tämja dem är omöjligt. Fångar man djuret mycket ungt, så kan det kanske leka med sin herre; men så snart det känner sin styrka, griper han första tillfället, att förrädiskt öfverfalla och döda honom. Trots dess storlek klättrar djuret ovanligt lätt upp i träd och lefver i ett ständigt krig med aporna. Men på marken har det en tung gång och kan icke lätt vända sig. Jag har en särdeles förkärlek för jaguarjagt, emedan jag i den finner ära, nöje och nytta; men en omständighet af sällsynt beskaffenhet afhåller mig derifrån."

"Och kan man få veta den?" frågade Azara.

"Hvarför icke. Jag är född i Santo-Domingo-Sozianos. Helt nära min faders boning bodde föräldrarna till Francesca, den vackra, goda Francesca med de svarta ögonen och det blonda håret. Vi uppfostrades med hvarandra, och vår barndoms ömma vänskap förvandlades med tiden till en bøjelse, som blott döden skall utsläcka i våra hjertan. Våra föräldrar hade intet mot vår förening, som var nära förhanden, då Francescas fader upptog i sitt hus en gammal Gitana, som hade kommit från Spanien, der man rimligtvis bortjagat henne för något bedrägeri. Den gamla trollpackan hatade mig, emedan jag temligen öppet yttrade mig öfver hennes spådomar. För att hämna sig, fick hon min bruds fader att tro, att stjernorna hade uppenbarat henne mitt öde, att jag inom mitt tjugonde år skulle bli uppäten af en jaguar. Jag skrattade åt denna spådom, men min blifvande svärfar trodde på densamma och vårt bröllop uppsköts till det ögonblick då den fatala tidpunkten är öfver. Änskönt Francesca icke var vidskeplig, lät hon mig svärja, att undvika all jaguarjagt, hvilket jag äfven lofvade henne; och hon lade kring min hals ett band, som skulle skydda mig som en talisman. Kanske har jag det att tacka för min räddning, då jag för några ögonblick sedan var i fara, och det är verkligen märkvärdigt, att Gitanas spådom skulle då gått i fullbordan, ty det är i dag sista dagen af mitt nittonde år."

Gauchos äro just inga stora snillen och gratulerade därför kamraten af fullt hjerta.

"Det förfärliga djuret," fortfor han, "jagas på tvenne sätt, nemligen med lasso, så som ni förr sett, eller bröst mot bröst.

Man beväpnar sig med en fem fot lång lans, tager ett färskin, som ännu har ullen på sig, på sin venstra arm och begifver sig dristigt till pajonalen, dit man vet, att djuret dragit sig tillbaka. Så snart djuret har rest sig, genomborrar den oförfäraden jägaren det med sin lans. Om han förfelar sin stöt, lemnar han djuret färskinnet, och medan det kastar sig på detsamma, får det en annan stöt, som sträcker det till marken."

Under det att Alonzo berättade, hade solev gått ner och hettan blifvit dräglig. Man började därför sin marsch. Efter några timmars väg kommo de till en ny herrlig pampa med praktfull grönska. Kpatenen, häryckt öfver denna intagande slätts skönhet, beslöt att bivakera här. Sedan man förtärt det vildbråd, som blifvit fäldt under marschen, utsträckte man sig kring en stor eld, för att hvila ut elter dagens ansträngningar. Alla betäckte sig med sina mantlar: blott Alonzo hade ingen, emedan han mistat sin under marschen. Farancaba gick fram till honom och sade, i det han utsträckte sin hand:

"Gaucho, du fryser, ty du darrar, och du har dock icke något qvinnohjerta, som förskräckes, då tigern närmar sig."

"Visserligen," svarade den unge mannen.

"Indianen har intet hämndgirigt hjerta," fortsatte Farancaba, "han förlåter sin broder, gifver honom att äta, betäcker honom med sin mantel; vill du glömma det, som passerade i går och bli min broder?"

"Gerna!"

Vilden tog af sina skuldror ett färskin, som på tio steg luktade af indianen; han tog hans tunna rock af honom och lade i dess ställe öfver hans skuldror färskinnet, derefter utsträckte han sig emellan gauchorna, emedan han påstod, att Alonzos rock icke skyddade honom tillräckligt mot luftens fuktighet.

Natten var mörk.

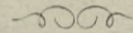
Mot midnatt hörde kaptenen ett kort suckande, derefter ett knakande af ben och slutligen ett buller i säfven, som när man bär något bort. I samma ögonblick reste sig Farancaba, med glädjestrålade blickar och utbredde sina armar, i hela sin höjd, utstötte ett förfärligt skratt och ropade:

"Botocudens arm kan ibland vara svag,

men hans själ är stark och fin: hvad han icke kan göra med våld, gör han med list. Hör, aya, jag vill säga dig något, som gauchos glömma. Jaguaren fruktar icke för bivakelden, ty han är modig. Han har ett utmärkt fint väderkorn: på afstånd känner han sitt byte och vet att hemta det mellan många; jaguaren är listig; men botocuden narrar honom, när han vill hämnas; han lägger sin mantel öfver gauchon, borttager helt varsamt hans amulett och jaguaren uppäter spanjoren, i det han tror sig äta botocuden."

Då Farancaba slöt dessa ord, af hvilka ingen i början förstod något, utsträckte han handen och visade Alonzos amulett, derefter svängde han sig med ett hopp öfver de liggande gauchos och sprang med en hjorts snabbhet åt pampas, der han snart försvann.

Kaptenen ropade den unge jägaren Alonzo: han svarade dock icke; ty jaguaren hade tagit honom med sig in i skogen. Spådomen hade gått i fullbordan.

Neapel och dess förhållanden.

Enligt flera resandes omdöme, hvilka sett alla jordens herrligheter, gifves det intet herrligare skådespel, än att en varm sommarafton segla in mellan uddarna Miseno och Campanella samt öarna Capri, Ischia och Procida i Neapel-viken och framför sig se den blå himmeln afspeglad i hamnen, infattad af färgskiftande berg och lysande villor, som titta fram mellan grönskande skogsdungar, samt slutligen Neapel med sitt haf af stolta hus och palatser. Neapolitanarne säga, att Gud fader sjelf med glädje blickar ned på sitt sköna Napoli. Och skönt och underbart är det, men Italiens skönaste och folkrikaste stad med öfver 50,000 hus och en half million invånare är centralpunkten för ett olyckligt regeringssystem ytterligaste konsekvenser, åt alla håll bevakad af Schweizsoldaternas bajonetter, af den nu beväpnade lazarondräggen och genomträngande polis- och spionblickar. Omkring Neapels hamn och Siciliens konungariket svärmar en hel flotta polis med blekröda flaggor, för att lura på förbjudna materiela och idéela varor. Och förbudet är nästan allt. Mellan en dubbel rad af genomträngande blickar stiger främlingen i land och omringas genast af

Castello dell' Uovo.

Kongliga Residensslottet.

Castello nuovo.

Fort St. Elmo.

Neapel från Sjösidan.

en liten polisarmé, som bemäktigar sig hans person och alla hans saker. Begge undersökas misstroget och noga och allt misstänkt borttages. Böcker i synnerhet borttagas alltid, framläggas för ett andligt tribunal, hvarifrån de på den sista tiden aldrig återkomma, redan af det skäl, att flere tusen böcker ligga i tullkammaren, som det andliga tulltribunalet icke kan undersöka, emedan det alls icke förstår deras innehåll. Blott en gång återbekom en engelsman den vid straff af 25 års fängelse i jern förbjudne "Don Juan" af Byron, utan närmare undersökning, med den lärda anmärkningen: "Lexikon!"

Från hvilken sida och med hvilka ögon man ock betraktar Neapel, så gifver den intrycket af en stor stad i ordets hela bemärkelse. Intet kan se enklare ut än den front, som Neapel gör mot gatan från Capua, och ändå varseblir man redan på denna gata på afstånd, att man har en verldsstad framför sig; ett sådant himmel af trafikerande, som rör sig på denna breda ståtliga stenläggning, kan blott finnas i en stor stad. Hvar och en som genomvandrar Toledo, Slottsplatsen och Chiaja skall anse, till och med Rom, denna så kallade "verldens hufvudstad" som en by, den der blifvit efter sin tid. Rom är en ärevördig matrona, som man egentligen blott gör sin uppvaktning af tacksamhet eller kanske till och med blott af vana; Neapel är den ungdomligt yppiga qvinnan, falsk men skön, med lögnaktiga rosenkinder, trots det tärande gifvet i dess ådror.

Sedt ifrån sjösidan, eller från någon punkt af dess egna stränder, visar sig Neapel vida större än det är. Från Posilipo ända till Torre del Greco i en utsträckning af minst två mil, drager sig kring viken en kedja af stora och små byar, hvilka sins emellan och med Neapel ha ett så nära sammanhang, att alls icke något mellanrum förråder de olika byarnes gränser; hela den ofantliga halfcirkeln, från Camaldulenser-berget till Vesuvus fot, bildar för ögat blott en enda präktig stad. På den slätt, som mellan begge dessa berg stöter till hafvet, ligger hufvudmassan af det egentliga Neapel, under det att förstäder, landthus, lustslott och kasteller uppstiga ända till en betydlig höjd af Camaldulenser-berget.

Stadens kärna, det gamla Neapel, är

trångbyggd och mörk, men genomskuren af raka gator, rik på ståtliga boningshus och till och med i sina aflägsnaste och fattigaste delar utan spår af detta förfallna och ödsliga utseende, som utmärker åtminstone fem sjettedelar af Rom. Stadens aflägsnaste delar äro lifliga, öfverallt råder rörelse och affärsbuller, paradt med lättja; för lugn, stillhet, ensamhet, ega Neapel inom sina murar inga ställen. I de nyare stadsdelarna finnas några gator och torg, vid hvilka man träffar elegans och smak förenade med sällsynt arkitektonisk prakt; men hvad Neapel eger utmärkt framför alla städer i verlden, är dess Riviera di Chiaja — en ändlös rad af palatser, som vetta åt hafvet, från hvilket de blott äro skiljda genom villa Reales herrliga anläggningar, en öppen promenad, hvars skönhet skulle väcka beundran, till och med om de icke vore den enda Neapel eger. Om man fördubblar längden af rue Rivoli i Paris, om man ersätter husens kasernlika enformighet med smakfull omvexling, om man dessutom utvidgar Seinen till ett haf och på andra sidan uppreser ett majestätiskt berg, då har man en bild, som någorlunda skulle motsvara Chiaja. En oändlig ström af vagnar och hästar rusa fram öfver de väl hopfogade blanka lavaskifvorna, som betäcka såväl hela bredden af Chiaja som alla andra neapolitanska gator; ungdomen här, talrikare och mera prålade än på något annat ställe, bär bittida och sent sitt fina ansigte och sin lättja till allmän åskådning.

Slottsplatsen och några andra palatsgator äro särdeles praktfulla. Largo di Monte, Oliveto har också flera springbrunnar och en bronsstaty af Karl II, icke mindre Helgeandsplatsen (*Largo dello Spirito santo*) med en halfrund, rikt med statyer smyckad praktbyggnad till Karl III:s ära. På det största af alla torgen, *Largo del Mercato*, visar man än det ställe, hvarest den siste af Hohenstaufernas tyska kejsarslägt, Konradin, halshöggs. "Lyckan var aldrig med Hohenstauferna," sjunger Raupach.

Neapels förnämsta märkvärdigheter bestå i senare tider af fästningar, fängelser, kyrkor och kloster, instängda biblioteker, här om 150,000, der om 100,000, med berömda gamla manuskript och böcker; men hvilka ingen vågar framdra-

ga i dagsljuset, emedan det äfven i böcker, som äro skrifna för århundraden och årtusenden tillbaka, kunde stå något farligt. Af hufvudfasten gifves det sex, bland hvilka i synnerhet den sexkantiga stjernskansen St. Elmo, bevakande med kanonögon staden uppifrån en höjd, med i klippor huggna gömställen, grafvar, minor, som skola löpa långt in i staden, kaserner, krut- och kulkällare, kort sagdt med allt, som är nödigt till "ordningens och lugnets" bibehållande. Äfven den nya fästningen (*Castello nuovo*) vid hamnen och bredvid de regerande Bourbonernas boning, och det på en landttunga långt ut i hamnen hotande *Castello dell' Uovo* och öfriga fästningar nära och fjärran mot fiender utifrån och fiender inifrån äro icke illa försedda med Schweizare, kulor, kanoner, klippväggar och svarta, botande gluggar. Och allt detta i en trakt, som synes skapad af Gud för lyckan och glädjen.

Men människorna kunna blott med sorgens blickar bemöta denna tusenfärgade vår och himmelens leende, och deras hjerta hopkrymper sig krampaktigt vid naturens vänliga tilltal. Jag talar ej om den tanklösa pöbel, icke om bördens och sjelfviskhetens slafvar, jag talar icke om diplomater, schweizerofficerare och andra spekulanter, — jag talar om folket, som icke förstår att uppskatta sitt eget dyrbara jag och lösslita sina njutningar från deras omgifnings öde, om folket, som minst har lärt att utbyta egen vinst mot främmande elände; jag talar, som sagdt, om människor, som icke vanhedra detta namn. Hvem som har en menskelig känsla, kan blott med tåradt öga beskåda detta sceneris prakt, blott med beklämdt bröst andas den neapolitanska vårluften. I detta paradisiska land, hvilket olyckligt folk! olyckligt genom en hatad regering, ännu olyckligare genom eget vanslägtande.

Vanslägtande är emellertid kanske icke rätta ordet, ty enligt historien hafva Neapolitanarne alltid varit ungefär sig lika, usla soldater, usla borgare, usla arbetare och, med stora snillegåfvor och älskvärda egenskaper, människor med opålitlig karakter och mer än tvetydig sedlighet.

Är det blodet, som flyter i deras ådror, som är orsaken härtill eller är det solen, som skiner öfver deras hufvuden, är det ett oundvikligt öde — Neapolitanarne ha

alltid varit ett beklagansvärdt och ringa aktadt folk, i dag ett byte för den förste, den lyckligaste eröfraren, i morgon en infödd despots slafvar, blott några ögonblick oberoende af främmande herravälde, aldrig borgerligt fritt; men oupphörligt qväljdt af det vanmäktiga begäret efter en nationalexistens och ett betryggadt rättstillstånd. Hvilket europeiskt folk har icke en gång herrskat i Neapel; tre eller fyra schweiziska regementen försvara mot millioner Neapolitanare absolutismens lag, som utan deras skydd från den ena dagen till den andra skulle gå sönder som glas.

Neapolitanarne ha i några få fall slagits utmärkt bra, men de äro icke destomindre ej ett tappert folk, och brist på mod är utan tvifvel närmaste källan till deras olycka. För att afskudda sig denna förebräelse återoppar man förgäfvets det vilda upproret mot Spanjorerna, det rasande försvaret mot Championnet — äfven Hinduen, den mildaste, fredligaste af alla varelser, kan af förtviflan uppretas till ett motstånd, som har likhet med hjeltemod, men Hinduen är ingen tapper man, och därför blef hans land och hans frihet alltid ett byte för den förste eröfraren, som utsträckte handen derefter. En berömd Neapolitaner, till och med en af nutidens tappreste soldater, och en patriot, som jag icke kunde önska bättre för mitt eget fädernesland, general Pepe, uppbjuder i alla sina skrifter den mest rörande vältalighet, för att befria sina landsmän från den nesliga misstanken för feghet, som är allmän i hela Europa; men facta komma alltid ånyo att uppfriska och bestyrka den rådande dom, som Pepe kallar en obegriplig fordom. Än engång hänvisar jag derpå, att några tusen schweizare äro tillräcklige till att bibehålla thronen för en konung, som af neapolitanska folkets stora flertal är långt ifrån att vara älskad.

I Träsket.

Berättelse.

(Forts. o. sl. fr. No 48.)

Mot aftonen började jag bli hungrig; i sanning intet under, ty sedan jag lemnade kolonien hade jag icke förtärt något. För att släcka min törst, drack jag

ur sjön, så grumligt och slemmigt dess vatten än var. Jag drack, ty det var mycket varmt, och fuktade min gom, utan att släcka min törst.

Hvad skulle jag äta? Ibis. Men huru skulle jag steka honom? Det fauns ju intet bränsle — icke ens en qvist. Men det behöfdes ju icke heller. Kokkonsten är ju en nyare uppfinning, en lyx för de förnämas gom. Jag afplockade ibisen dess strålände fjäderprydnad, och åt honom rå. Jag beröfvade väl min samling detta vackra exemplar, men derom bekymrade jag mig i detta ögonblick ganska litet; af naturforskaren fanos hos mig ganska obetydligt kvar. Jag förbannade den stund jag hade fått smak på denna venskapskap; jag önskade Audubon, Buffon och Cuvier ända till halsen i träsket. Ibis vägrade i det hela icke öfver tre skålpund. Han tjente mig ännu till en måltid, en frukost; men vid denna *djeuner sans fourchette* gnagde jag benen mycket noga.

Hvad skulle jag göra? Smäkta af hunger? Nej, ännu icke. I den kamp, som jag föregående natten hade bestått med alligatorerna, hade en af dem fått ett skott, som visade sig vara dödligt. Djurets afskyvärda kropp låg död vid strandbrädden. Jag behöfde således icke hungra till döds; jag hade ju ännu något att äta. Men jag måste dock först bli riktigt hungrig, innan jag kunde beqväma mig att vidröra den muskusdoftande anrättningen. Tvenne dagars fastande öfvervann slutligen min vedervilja. Jag framtog min knif, afskar och förtärde ett stycke af alligatorns stjert; icke af det första djur jag dödat, utan af ett annat; ty det första hade hastigt förderfvats af solens hetta. Stanken uppfyllde hela ön och hade blifvit odräglig; ty ingen fläkt rörde sig, annars hade jag väl kunnat undvika den, om jag vändt mig med vinden. Öns hela dunstkrets var helt och hållet mättad af utdunstningen från detta hiskliga kadaver. Med min bössa makade jag den halfförruttnade kroppen ut i vattnet, der jag hoppades strömmen skulle draga den med sig, och jag hade den tillfredsställelsen att se min önskan uppfyllt. Denna omständighet framkallade hos mig en följd af betraktelser. Hvarför simmade alligatorns döda kropp? Han var uppblåst — fylld med gas. Ha!

En idé genomlade mig plötsligen, en af dessa lysande idéer — som äro barn af nöden. Jag tänkte på den simmande alligatoren, på dess inelfvor — huru, om jag blåste upp dem? Ja, ja! Simgördlar och blåsor, kork och lifsräddare! Detta var tankföljden. Jag ville öppna alligatoren, göra en simgördel af dess inelfvor, — det måste rädda mig.

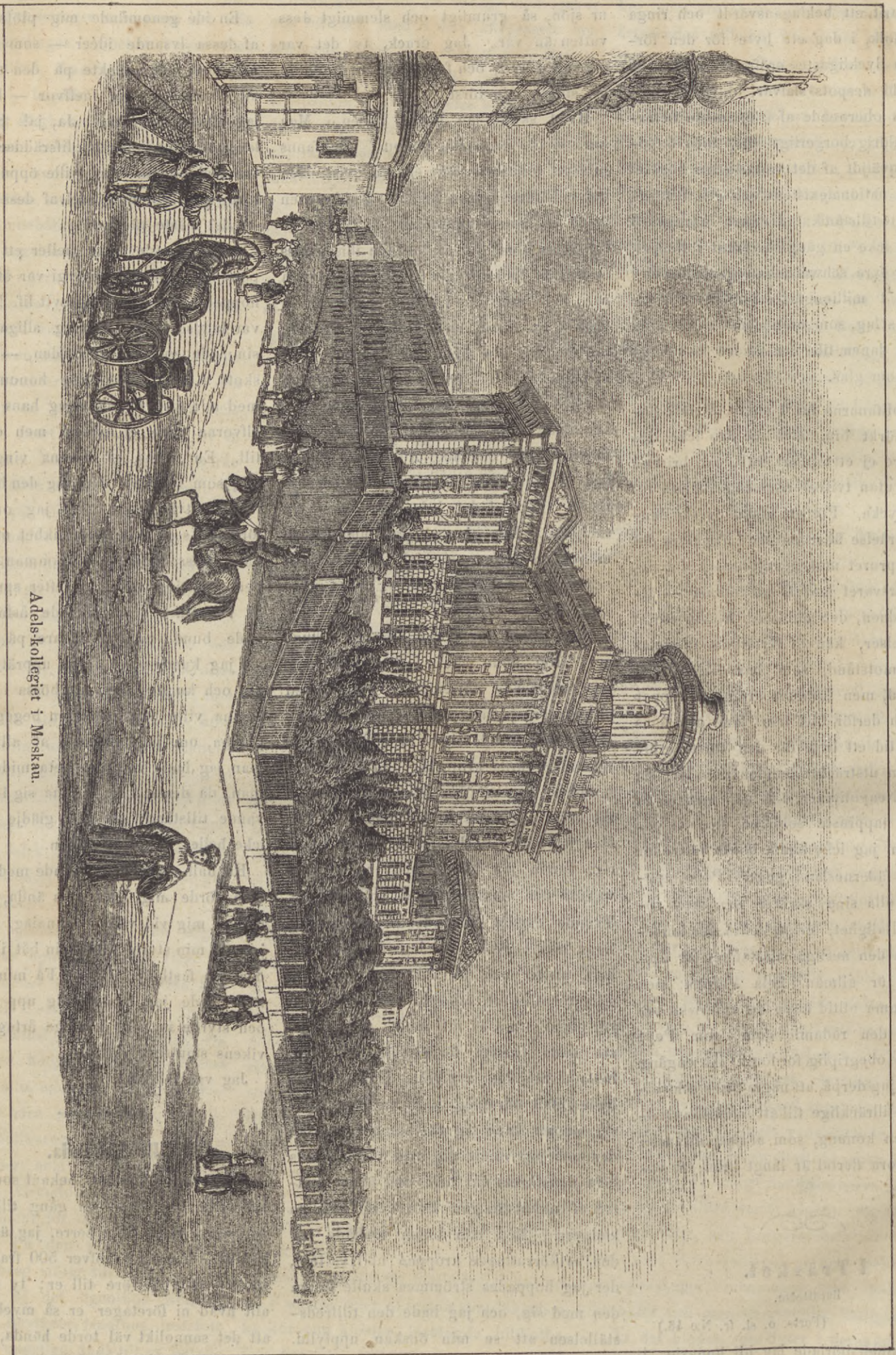
Jag förlorade icke heller ett enda ögonblick; min hela energi var åter väckt; hoppet hade gifvit mig nytt lif. Min bössa var laddsd — en ofantlig alligator, som simmade vid strandbrädden, — fick ett skott i ögat. Jag drog honom i land; med min knif öppnade jag hans buk. Inelfvorna vore ej många, men de räckte till. En penna af ibisens vinge tjente mig som blåsrör. Jag såg den blåartiga tarmen utvidga sig, tills jag omgafs af föremål, som hade stor likhet med kuddar. Dessa knöt jag tillsamman och band dem omkring lifvet, derefter sprang jag ut i vattnet och simmade åstad. Jag hade bundit min lifräddare på det sätt, att jag kunde sitta derpå upprätt i vattnet och kunde hålla min bössa i handen. Denna ville jag nemligen begagna som klubba, om jag angreps af alligatorer; man jag hade valt den heta middagstimman, då dessa djur befinna sig i ett sofvande tillstånd; till min glädje blef jag icke heller oroad af någon.

En half timmes drifvande med strömmen förde mig till sjöns ända, och jag befann mig vid vikens mynning. Här såg jag till min stora glädje min båt i träsket, der den fasthölls af säf. Få minuter senare hade jag kastat mig upp i båten och styrde nu med kraftiga årtag genom vikens smutsiga vatten.

Jag var räddad!

Hvarjehanda.

Hertigen af Alençon, bekant som mycket slösaktig, skref en gång till en rik pariserborgare: "Min herre, jag är hertigen af Alençon, behöfver 500 francs och vänder mig derföre till er; ty ni har i allt hvad ni företager er så mycken tur, att det sannolikt väl torde hända, att jag återbetalte er dessa pengar."

Adels-kollegiet i Moskau.

Härmed följer Romanbihanget: "Genom Strid till Frid," pag. 145—152.

Nästa No utgifves Söndagen d. 14 December.

C. PETESENS OFFICIN 1856.